

Mededogen zonder grenzen

Kiezen voor vreugde betekent niet dat wij de problemen die het leven met zich meebrengt, ontvluchten. Integendeel: het stelt ons in staat om de werkelijkheid onder ogen te zien, zelfs die van het lijden. Kiezen voor vreugde is onlosmakelijk verbonden met kiezen voor de mens. Het vervult ons met een onbegrensd mededogen. (Broeder Alois, *Brief uit Chili*)

Marlon (Zambia)

Toen ik mijn ouders verloor, ben ik pas echt gaan begrijpen wat het betekent om arm te zijn. Dakloos, wekenlang een lege maag, geen kleren en zonder vrienden, want zelfs de burens houden niet van mensen die arm zijn. Ik moest doen alsof ik niet bestond en bracht de tijd urenlang alleen door.

In die pijnlijke ervaring veranderde God me. Hij heeft mij een nieuw hart gegeven, een hart dat er steeds naar verlangt en van droomt de armen te helpen, vooral de wezen, want daar ben ik zelf doorheen gegaan. Na die pijnlijke dagen heeft God mijn leven gezegend. Hij gaf me een ongelooflijk geweldige vader (toen ik 16 was, werd ik geadopteerd) die van me houdt zoals ik ben. Hoe meer je geeft, hoe meer je ontvangt. God heeft de vreugdevolle gever lief.

Getuigen van gemeenschap veronderstelt de moed om tegen de stroom in te gaan. De heilige Geest geeft ons het inlevingsvermogen dat nodig is om lijdende mensen nabij te kunnen zijn en helpt ons naar hen te luisteren en ons daadwerkelijk te laten raken door hun ellende.

Hesta (Zuid-Afrika)

Ik denk dat wat de mens onderscheidt van rest van Gods schepping is dat wij niet gemaakt zijn enkel en alleen om te bestaan en te overleven, maar veeleer om in verbondenheid met de anderen. Iedereen kent lijden. Zolang wij op aarde zijn, zal pijn deel uitmaken van ons leven. Pijn doordat we verwond in de hardheid van het leven of pijn door onze eigen innerlijke worstelingen.

Onze taak als christenen is om de pijn die anderen lijden te verlichten. Daarom hebben we een gemeenschap nodig. Ja, echte vreugde, die alleen van God kan komen, kan in ons zijn als we bewust in liefdevolle verbinding met anderen leven. Want alleen gedeeld geluk is echt geluk.

Als onze (kerk-)gemeenschappen, onze jongerengroepen steeds meer plaatsen van goedheid en vertrouwen zouden worden! Plaatsen waar wij elkaar hartelijk verwelkomen, proberen te begrijpen en ondersteunen, plaatsen waar wij aandacht hebben voor de zwakkeren, voor hen die niet bij ons gebruikelijke groepje horen, voor hen die armer zijn dan wij.

Ignacio (Argentinië)

Bij de Rio la Barquita, op de grens tussen Argentinië en Uruguay, ligt een kleine gemeenschap van vissers en families die hun dagelijks brood verdienen met het snijden van mattenbiezen en het kappen van bepaalde soorten bomen. Het leven is echt zwaar in dit dorp: naast de vele andere problemen die er zijn, kan slecht weer bijvoorbeeld zomaar tien dagen het biezen snijden stil leggen.

In de zomer leven er een priester en een aantal jongeren samen met deze mensen. Niet om de problemen op economisch of sociaal gebied op te lossen maar met de bedoeling Gods liefde te delen met elkaar. En de mensen te laten zien dat ook in de meest harde omstandigheden, God hen nabij is en hen niet vergeet. De eerste keer dat ik hieraan meedeed, was ik 15. Het heeft mijn manier van leven en hoe ik tegen het leven aankijk echt veranderd.

Wanneer je bij deze mensen thuis komt en ze hun hart voor je openstellen en je elkaar echt van hart tot hart ontmoet, of wanneer je met de kinderen van het eiland speelt, dan zie je soms het gezicht van Jezus die zegt: "Alles wat je voor de minste van mijn broeders hebt gedaan, deed je voor mij."

Eén van de tekenen van onze tijd is een grote vrijgevigheid die ontelbare mensen heeft geholpen die slachtoffer zijn van natuurrampen. Hoe kan deze vrijgevigheid onze maatschappijen motiveren tot in het dagelijks leven?

Kimiko, Jeffrey, Jun en Isao (Japan)

Na de aardbeving in maart stuurden Kimiko, Jeffrey, Jun en Isao (Japan) emails naar ons in Taizé. Jens uit Duitsland vertaalde ze. In de berichten die we de laatste maanden van onze vrienden in Japan kregen, wordt duidelijk hoe

solidariteit en wederzijds vertrouwen, maar ook simpelweg het blijk geven van mededogen in woord en gebed, de slachtoffers veel meer helpen dan we soms beseffen.

“De berichten die we in Japan vanuit het buitenland kregen, waren zo bemoedigend voor ons”, zegt Kimiko, een meisje dat vrijwilligster is in de zwaar getroffen omgeving van Sendai. “Blijf alsjeblieft voor de mensen in dit gebied bidden.” Jeffrey, die in Sendai woont, geeft ons een indruk van hoe de steun van buitenaf door hem ervaren wordt: “Er zijn heel veel mensen naar Sendai gekomen om hulp te bieden. Ik ben me bewust van het netwerk van mensen dat om ons heen staat en voor ons bidt.” Ook Jun, die een tijd vrijwilliger in Taizé is geweest, is getuige van de troost en verlichting die het de slachtoffers geeft waar mensen hen steunen en delen in hun nood: “Ik ben zo dankbaar voor al jullie gedachten en gebeden. We voelen hoe het ons kracht geeft te weten dat we nooit alleen zijn en nooit in de steek worden gelaten. Ik heb zoveel mails en berichtjes gehad deze laatste weken. Allemaal zeiden ze dat ze voor Japan en haar volk bidden en aan hen denken.”

Na de aardbeving werden er bijeenkomsten gehouden in de getroffen gebieden waarin de mensen hun ervaringen met elkaar deelden en samen baden. Deze bijeenkomsten waren voor de christenen daar een bron van bemoediging om door te gaan. “Zelfs maar een paar uur na de aardbeving, toen al het trein- en busverkeer stillag, kwamen we in één van de Anglicaanse kerken bij elkaar om te bidden,” vertelt Isao uit Tokyo.

Behalve de bemoediging die we in het gebed kunnen vinden, werd sterker dan ooit zichtbaar hoe de mensen in Japan elkaar op allerlei praktische manieren willen helpen. “Wat er gebeurde was afschuwelijk maar ik ben diep geraakt door de warme hartelijkheid van de mensen. Ik had de mogelijkheid met mensen te praten die ik wel kende maar met wie ik nog nooit had gesproken. Heel veel onbekenden boden ons hun hulp aan toen we in nood waren. Ik heb een solidariteit gezien die onzichtbaar was geweest en waarvan de mensen dachten dat die allang verloren was gegaan in onze maatschappij.”

**“Je geeft niet jouw bezittingen aan de armen, je geeft hen slechts wat hen toebehoort. Want je hebt voor jezelf gehouden wat aan allen gegeven was om door allen gebruikt te worden. De aarde is van iedereen, niet alleen van de rijken, maar zij is gemonopoliseerd door enkelen ten koste van allen die haar bewerken.”
(Ambrosius van Milaan, vierde eeuw)**

Tatyana (Rusland)

Als je met lijden geconfronteerd wordt, wanneer je een kind ziet dat ernstig ziek is of een dakloze ontmoet die niets heeft, dan is dat ontmoedigend. De confrontatie met lijden maakt ons vaak sprakeloos: het lijkt te pijnlijk om je hart ervoor te openen, te riskant om uit je eigen gemak naar buiten te treden en er zelfs maar over na te denken. Maar we hebben altijd een keuze. We kunnen ervoor wegrennen, ons verstoppen, doen alsof dit lijden er niet is in ons leven.

Maar we kunnen ook ons drukke leven wat vertragen om de ander in de ogen te kunnen kijken, onze onbekwaamheid te erkennen en te zeggen: “Ik bezit niet veel liefde, ik ben net zo arm als jij. Jij bent net zo belangrijk voor God als ik dat ben. Ik kan niet echt delen in jouw leven, maar laat me bij je zijn in je nood en laat me je de hand reiken.”

Een opeenstapeling van materiële eigendommen doodt de vreugde. Geluk ligt ergens anders: in het kiezen van een eenvoudige levensstijl, in het werken, niet alleen om geld te verdienen maar om betekenis aan het leven te geven, in het delen met anderen. Iedereen kan helpen bij het scheppen van een toekomst van vrede.

Daniël (Slowakije)

Laten zien dat we Christus liefhebben, betekent niet dat we per se naar de andere kant van de wereld moeten gaan om te tonen hoeveel we voor anderen kunnen doen. Het dagelijks gestalte geven van Gods liefde is voor mij verbonden met barmhartigheid. Als liefde voor God de uitdrukking is van mijn geloof, dan is barmhartigheid mijn geloof in de praktijk. In het begin van de 20e eeuw kreeg deze boodschap van Gods barmhartige liefde meer kracht in de missie en het leven van Faustina Kowalska. Ze leefde haar korte maar intens rijke en mystieke leven in diepe verbinding met Jezus. In haar dagboek zijn zoveel voorbeelden te vinden van onzelfzuchtige liefde en hoe je die handen en voeten kunt geven.

Als ik mijn grenzen voel, dan besef ik dat ik niet zoveel kan, maar het vertrouwen dat mijn geloof mij geeft, helpt me te leven in afhankelijk van God. En wat op het eerste gezicht kwetsbaarheid leek, kan veranderen in iets dat boven mijzelf uitstijgt, in barmhartigheid in de kleine, bijna onzichtbare dingen.